

Medens det førstnævnte af disse Forhold er lige at gaa til ved Lovens Gennemførelse, vil det sidste volde mange Vanskeligheder. Betragtes det nemlig alene efter sin Form betegnet udtrykkeligt som midlertidigt, som tidsbegrænset, eller som ikke-pensionsgivende, da rammer man ikke alle. Vegne det rette, idet adskillige Kommuner har haft andre Grunde til at forhøje netop Lærernes Lønninger. I Vejle f. Eks. er Lærerlønningerne forhøjede i 1916, fordi Adjunktlønningerne i Byen blev stærkt forbedret; Formen er dog; midlertidig Forhøjelse; andre — og vel de fleste — Steder skyldes Forhøjelsen helt eller delvis Ønsket om at stille Lærerne paa en anden Plads end hidtil af Hensyn til deres Gernings Betydning eller for at sikre sig de bedste Kræfter. Naar der uden Hensyn til disse Bevæggrunde, der ikke hænger sammen med Dyrtidsforholdene, i mange Kommuner er valgt en midlertidig Form, da er det os bekendt, at det ofte, velsagtens i Regelen, skyldes den Omstændighed, at man ikke har villet foregribe den saa haardt tiltrængte og længe ventede nye Lærerlønslov. Ifølge det anførte vil Administrationen faa megen Vanskelighed ved at finde et retfærdigt Grundlag som Udgangspunkt for Afgørelsen af, hvor Fradrag bør ske, og i Sammenhæng hermed tør det ventes, at Afgørelserne vil avle Utilfredshed blandt Lærerne.

Da Forslaget fastslaar, at Kommunens og Statens Tillæg tilsammen ikke maa overstige de 25 pCt., vil en Del af Kommunerne uden Tvivl hurtigst muligt inddrage eller overlade at forny deres Tillæg til Lærerløn og overlade til Staten alene at betale. Det kan derfor med Sikkerhed forudses, at Staten kun i en kort Tid vil spare Penge ved Fradraget, hvorimod de velhavende Kommuner, der har haft Raad til at give Tillæg, ret snart vil faa en Besparelse ved den her omhandlede Bestemmelse. Naar denne derfor, som foran vist, tør ventes i Lærerstanden at fremkalde en Følelse af at være ubillig eller endog uretfærdig, og dens finansielle Værdi for Statskassen kun vil være af forbigaaende Art, saa skulde det synes heldigst at udelade den.

Denne Lovbestemmelse vil faa en Virkning, der vil gaa dybt i Befolkningen, idet den simpelt hen er en Hindring for en Kommune i af forskellige Grunde, deriblandt Hensynet til stedlige Forhold, at gøre sine Lærerstillinger bedre og derfor tillige en Hindring mod en almindelig Højnelse af Lærerstandens sociale Niveau gennem dens økonomiske Stilling; derved vil Bestemmelsen ikke alene begrænse Kommunernes Selvstændighed, men tillige afstumpe den Interesse og Offervillighed over for Børneuddannelse, der efterhaanden er vokset frem i Befolkningen.

Vi tillader os indstændigt at anmode det ærede Udvalg om at foreslaa det sidste Punktum i § 2 strøget.

I Begyndelsen af § 2 nævnes „den faste Pengeløn“ og Honorarer. Da Lærerne har forskellige Funktioner ved Siden af og dog forbundne med Lærerstillingen, er det af særlig Interesse for os, hvilket af disse to Arbejdsvederlag, der henholdsvis vil blive berettigede og ikke-berettigede til Forhøjelse, der bliver taget med. Vi tillader os at nævne de forskellige Lønninger og Honorarer, vi sigter til: Kirkesangerløn, Organistløn, Løn som Kirkebylærer, Honorar til Forskolelærerinder for at gaa til Hovedskolen og undervise dennes Piger, Honorar som Inspektør ved større Landsbyskoler.

I Forslag om Dyrtidstillæg tillader vi os at pege paa, at der kun ydes lidt til Pensionister, og at alle de, der kun har 800 Kr. eller mindre i Pension, ikke vil faa mere i Tillæg end i indeværende Aar. Forslaget har derfor fremkaldt bitter Skuffelse hos de gamle Mænd og Kvinder Landet over. Deres Kaar er i Forvejen yderst knappe, deres personlige Tilstand tillader saa godt som ingen af dem at tjene noget til Pensionen; tværtimod stiller den meget ofte særlige Krav til Pleje. Paa disse gamle har de dyre Tider tynget haardt; vi føler os berettigede til at sige, at der hersker Nød i mange gamle Pensionisters Hjem. Vi kan ikke indtrængende nok tale de gamles Sag overfor Udvalget.

Vel har de gamle faaet, hvad der tilkommer dem; men Størrelsen af deres Pension er bestemt under ganske andre Forudsætninger end de nuværende; det har Staten erkendt ved at yde dem Dyrtidstillæg; men de gamle trænger til adskilligt mere end foreslaaet.

I det foreliggende Forslag om Dyrtidshjælp findes ikke nogen Berettigelse til Dyrtidshjælp for faste Vikarer. I Lovforslagets § 2, første Stykke, gøres berettigede til Tillæg „Personer, der ... er ... antagne til stadigt Arbejde med Udsigt til fast